

270

Divné se mi věci zdály,
divné sny mi přicházely,
viděl jsem na nebi předně
jasnou hvězdu podle slunce,
kterážto se jasně stkvěla,
ve dne v noci vzdy svítila.

275

Mněl jsem, že by Venus byla,
ale divná věc se stala,
neb když potom velmi brzce
stalo se zatmění slunce,
blesk svůj potratila všecken,
nesvítla žádný víc den.

280

Až potom po dlouhým čase
jasnost mnohem větší zase
dostala a ve dne v noci
svítila v slunečné moci
tak, jako by slunce nové
nastalo anebo druhé.

285

Které vzdy nad zemí stálo
v horizontu našem bylo,
ale na moře svítilo,
tam svou jasnost obracelo,
takže kteří jsou na zemi,
ve tmách choditi museli.

290

Viděl jsem více, že krásný
přišly jsou ke mně tři panny,
z nichžto jablko zlaté jedna
v bílé ruce <s> sebou nesla,
které do mý ruky dala,
takto k druhým promluvila:

295

„Podme zas, neb cestu tento
nalezne, když vstane, snadno.

300

628

Nechťf laskaví bohové,
aby umřel v tomto místě!“
Řekla, a hned bez meškání
zmizely na oka mženi.

Lek jsem se, kde jsou <se> děly,
vtom se oči probudily.
Vstanu, hledím, co se dílo —
vůkol nikdež nic nebylo,
hledím, kde jest jabko zlatý,
které daly do mé ruky,

305

310

nemám v ruce nic jinšího,
než malé nití klubíčko,
a to roztočené ještě,
od něhož šly dlouhé nitě.
Nad tím sem se lek náramně,
však že není fantasie,

315

těšil jsem se, a ty niti
počal na klubíčko víti,
a kde byly roztaženy,
šel jsem všudy vzdy za nimi
tak dlouho, až jsem to klubko
navil jako velký jabko.

320

Ó marné naděje lidské,
jak jsou divné soudy božské!
Ó božská prozřetelnost,
jak dá divně smutným radost!
Tak jsem za tēma nitma šel,
až jsem ven z ostrovu vyšel.

325

Přišel jsem do velkých polí,
které podál k městu vedly,
hledím, kde by vody byly,
spatřím, an se za mnou bělí;

330

629

pospíchám k městu radostně,
vzdávám Bohu díky vděčně.

335

Jakž do města vejdu rychle,
potkala mně nenadále
jedna velmi krásná panna,
ješto k ní všeckna podobna
byla, kteráž mi pomohla
a ven z ostrova vyvedla.

340

Kterou jakž jsem rychle uzřel,
tak jsem milostí zahořel.
Ji srdce dřív milovalo,
než se se mnou poradilo,
ji miluje, jí vinšuje
více, nežli sobě přeje.

345

Po ní touží a ji vskutku
chce milovat na památku,
že jest mně taková dáma,
jestli ne ta, k ní podobná,
zprostila těžké bolesti,
dala zdraví mé mladosti.

350

Ale že se v tom zjeviti,
jí se nesmím ohlásiti,
hoříf ve mně láskou srdce,
jakžto ohněm Etna prudce,
takže nemohouce srdce
lásce odolati více,

355

mně jest k tomu přinutilo,
hledati mi poručilo
kontentu při tvé milosti,
pomoci při tvé mocnosti,
které jestli neobdržím,
umřít pro ni jistě musím!

360

Onať, onať mne vzdy trápí,
k velké žalosti přivodí,
takže nemám místa stání,
hledám její milování,
dnem i nocí zarmoucený,
toužením velmi soužený.

365

370

Ó přesilný lásky ohen!
Ó prudký milosti plamen!
Mněl jsem, hladem na ostrově
umru — láskou v tomto místě,
jestliže v mý toužebnosti
nepřijmeš mne k své milosti!

375

Ale mámt já to doufání,
že jest velké slitování,
a tou se těším sperancí,
že v mé velké pacienci
skrž tvé milé panování
dojdu dámy milování.

380

Silný si ty, silný Amor,
každýť o tom ví amator
a to povídati musí,
kdyžť nevěří, dobře skusí,
žádný ještě v světě nebyl,
který jest tě nepocítil!

385

Jestliže ne, jsou tím jisti,
že tě ti dobře pocítí!
Kdož jest byl silný tak v světě,
an přemožen není ještě?
Nechci říct, co jest byl Samson,
ví svět dobře, co jest byl on.

390

Přemáhal všeckny silností —
přemožen však tvou mocností!

395

hrdina zmužilý, statný,
Midamon jménem řečený.

50 Ten miloval Aknemonu,
jednu ušlechtilou dámu,
její lásce srdce celé
svěřil a jí věřil silně,
55 jí sloužil pořád sedum let,
k ní svou ve dne v noci pamět
obracel, činil velkou čest.

S ní vzdyckny konversíroval,
smutný byl, když jí nevidal,
60 s ní vzdy sobě bejtí žádal.
Aniž jest se nedomníval,
by se mohlo jináč státi,
neb mu slíbila do smrti
s ním bydleti, věrnou býti.

65 Ale dobře řek poeta:
Všudy nebezpečná víra!
Tento nepomněl nic na to,
by se s ním tak díti mělo.
70 Hle, přišel kavalír jiný,
bohatý a velmi vzáctný,
Barthalero jmenovaný!

Ten, jakž famulírovati
75 počal, se dámě zjeviti,
korteš prokazujíce,
častý dar odsílajíce,
hnedky ho falešná dáma
srdci svém zamilovala,
Midamonem opovrhla.

Midamon, jsouc sám upřímný,
mněl, že ona jiná nejní,

nevěry se neobával, 80
za hru sobě to pokládal.
Ale když pak poznal dále,
že se s ním jináče děje
a že se změnila mysle,

rozhněval se hnedky hrozně, 85
že jí věřil tak upřímně.
Hořce sobě opakoval,
že jí tak věrně miloval,
řkouc: „Ach, ty falešná dámo!
90 Ty nešťastná Aknemono,
kde jesti mé milé jméno?”

Tobě jsem vzdy věrně sloužil,
60 to-liž jsem sobě vysloužil?
Za mou upřímnou servicí
tu's mi dala kompensací?
95 Nelituji já tvé lásky,
lituji mé víry stálý,
to mně víc než láska pálí.

Ach, dobře poeta mluvil,
70 když jest vers tento učinil,
že ten, který víru strátí,
všeckno již dobré potratí!
100 Tak ty ovšem, Aknemono,
s věrou tvou potratíš, znám to,
cos měla a co máš všeckno!
105

Stratilas víru, stratíš mne,
75 stratíš druhého, i sebe!
Nemohuť déle čekati,
abych neměl křivdu mstítí —
110 jsemť já ještě kavalero!
Půjdu hledat Barthalero,
s ním se budu potejkati!⁶

Řek to a šel hned hněvivě,
nejsouc sám přítomným sobě.
115 Najdouc svého nepřítelé,
dí k němu takto prohlivě:
,Ty nevážený Barthalero,
smíš člověka mně milého
šiditi, jeho podvésti?

120 Nebudeš ho víc šiditi,
aniž mne více trápití!
Řek to a hnedky hněvivě
prohnal jej kordem smrtně —
odešel ho zabitého.
125 Padnul na zem Barthalero,
pozbyl tu života svého.

130 Ale jakž se často stává,
že křivda lásku rušívá
a že se v hněv obračuje,
když se láska potupuje,
tak se jest v hněv obrátila
láska velká Midamona,
když ji dáma potupila.

135 A jakž prv velkou lásku měl,
větším hněvem nyní hořel,
pročež jak ji rychle spatřil,
takto k ní hrozně promluvil:
,Zdráva buď' (prý) ,Aknemono,
140 stratilas víru, mé jméno,
musíš s tím stratiti všeckno!

145 Slíbilas mi tvou upřímnost,
prokázalas mi falešnost.
Slíbilas se mnou vzdy býti,
ano i se mnou umřítí,
toť mi musíš prokázati,

ját chci teď nyní umřítí,
musíš se mnou z světa jítí!

150 Náramně se dáma lekla,
strachem se velikým třásla,
hněvu jeho se bojíce,
promluvila takto, řkouce:
,Ach, Midamon nejmilejší,
mámť já v srdci lásku vaši,
jméno vaše v paměti mý!

155 Vřivť jsem já nestratila,
coť jsem prvé slibovala,
slibuji, a chci dokonce
věrná zůstávati v lásce!
S tebou do smrti bydletí,
160 ano chci s tebou umřítí,
nechtěj hněvu místo dáti!

165 Midamon řeči falešně
odpověděl velmi strašně
řka: ,Což slibuješ, slíbila,
chci, abysi zachovala!
Ját nechci déle živ býti,
ale chci hnedky umřítí.
Musíš se mnou tehdy jítí!

170 Umřemť spolu v jednu dobu,
budem ležet v jednom hrobu,
budem spolu zůstávati
dýl nežli do naší smrti!
Něrek více — hnedky dámu
175 prohnal kordem, Aknemonu —
stříkala krev smutně vzhůru.

Když ji zabitou na zemi
spatřil v krvi své ležeti,

probod týmž mečem tělo své,
vyžil krev a padnul na ni.
A tak oba v jednu chvíli
umřeli spolu a byli
v jednom hrobě položení.

Tímto příkladem naučení
venzte sobě, k víře snadný.
Pamatujte na ty slova:
Všudy nebezpečná víra!
Toť jsem chtěla oznámiti
tobě, Lypirone smutný,
který nevíš, co činiti.“

(Dále hovoří s Lypironem Nestálost, Smělost, Pobožnost, Upřímnost a znovu Pobožnost, které podle svých povah buď radi, aby své dámě nevěřil, nebo aby raději zemřel, nebo aby vytrval, až nakonec Pobožnost nabádá Lypirona, aby „suplikoval“ k Venuši. U té však Lypiron neuspěje.)

Lypiron, poznavši žádost svou při Venuši býti marnou, srdečně lamentuje, a co učiniti má (poněvadž od žádného žádné pomoci míti nemůže a života se zbaviti Pobožnost zbranuje), smutně s sebou diskutuje.

Hledal jsem pomoci v světě všeliký,
Venuše jsem žádal, Amora taky,
žádný v mé nemoci
nechce nic pomoci
smutnému srdci.

I což tehdy počnu, kterak zármutku
ukrutného zbudu, velkého smutku?

Jestli si živ ještě
někdo na tom světě,
dejž, prosím, raddu!

Ale nejní žádný, o tom vím prvé,
nechtí litovati mne lidé v světě.

Co učiním dále,
o tom myslę stále
diskurýruje.

Což tehdy činiti? Kam se obrátím?
K krásné dámě jíti sobě nevěřím.
Umříti nemohu,
Pobožnost způsobu
odpírá tomu.

Zajdu do nějakého lesa pustýho,
kdežto líté zvíři probhá mnoho,
do nějaké jeskyně,
kamž nesvítí žádné
světlo nebeské.

Tamť budu želeť mého neštěstí,
nečekám již v světě žádného štěstí.
K kamení a k horám,
k stromoví a k skalám
budu volati,

budu povídati lesním zvířatům,
budu žalovati všem živobytům,
kterak se mi vede
a na světě děje,
víro, naděje.

Budou mně slyšeti aspoň lesové,
politují hoře mého stromové,